

BOSNA I HERCEGOVINA
APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 96 o Rs 079979 16 Rsž
Brčko, 03.02.2017. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE!

Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u vijeću sastavljenom od sudija Tešić Dragane kao predsjednika vijeća, Gligorević Ruže i Klaić Ilje kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužiteljice T.Š., iz B., koju zastupa punomoćnik Simić Mirko, advokat iz Brčkog, protiv tuženog JP K.B.d.o.o.B., koga zastupaju zakonski zastupnik direktor A.N. i punomoćnik Ramić Amer, advokat iz Brčkog, radi poništenja odluke i vraćanja na posao, v.sp. 1.000,00 KM, odlučujući o žalbi tuženog izjavljenoj protiv presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o Rs 079979 14 Rs od 28.12.2015. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 03.02.2017. godine donio je slijedeću

P R E S U D U

Žalba tuženog JP K.B.d.o.o.B. se odbija i presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o Rs 079979 14 Rs od 28.12.2015. godine POTVRĐUJE.

Odbija se zahtjev tužiteljice za naknadu troškova za sastav odgovora na žalbu.

Obrazloženje

Presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o Rs 079979 14 Rs od 28.12.2015. godine odlučeno je kako slijedi:

„Utvrdjuje se da je nezakonit otkaz Ugovora o radu, broj 02.01-12042/09-3 od 01.03.2010. godine, Odluka o otkaza Ugovora o radu, zbog teže povrede radne obaveze, broj 02.07/1-06976/14 od 20.06.2014. godine, kojom

je tužiteljici T.Š. rođ. B., kćeri Ž., iz B., prestao radni odnos na neodređeno vrijeme kod tuženog sa danom 20.06.2014. godine,

te se slijedom toga nalaže tuženom JP K.B.d.o.o.B., da tužiteljici T.Š. rođ. B., kćeri Ž., iz B., isplati na ime neto plate za period od 01.05.2014. godine, do 20.06.2014. godine novčani iznos od 1.391,10 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od dana 21.06.2014. godine, kao dana padanja u docnju pa sve do konačne isplate,

te da tužiteljicu vrati na poslove koje je ona obavljala prije donošenja navedene odluke ili druge poslove, koji odgovaraju njenoj stručnoj spremi,

te se nalaže tuženom da tužiteljici isplati plate-naknade plata u iznosu od po 908,65 KM mjesečno zajedno sa pripadajućim doprinosima za penzijsko-invalidsko osiguranje, te zdravstveno osiguranje, za period počev od 20.06.2014. godine, pa sve do povratka na posao, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom počev od 10-og u narednom mjesecu, a za prethodni mjesec, kao i da joj nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 1.050,00 KM, sve u roku od 30 dana po pravosnažnosti presude.“

Protiv navedene presude žalbu je blagovremeno izjavio tuženi zbog povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine žalbu uvaži i presudu Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o Rs 079979 14 Rs od 28.12.2015. godine preinači, tako da tužbeni zahtjev tužiteljice u cijelosti odbije kao neosnovan ili da prvostepenu presudu ukine i predmet vrati Osnovnom sudu Brčko distrikta Bosne i Hercegovine na ponovno suđenje.

U odgovoru na žalbu tužiteljica predlaže da Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine žalbu tuženog odbije kao neosnovanu i prvostepenu presudu potvrdi, a tuženog obaveže na naknadu troškova sastava odgovora na žalbu u iznosu od 300,00 KM.

Nakon što je ispitao prvostepenu presudu u smislu člana 330. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta BiH“ broj 8/09, 52/10 i 27/14 – u daljem tekstu Zakon o parničnom postupku) ovaj sud je odlučio kao u izreci iz slijedećih razloga:

Pobijanom presudom usvojen je tužbeni zahtjev tužiteljice u cijelosti iz razloga datih u obrazloženju te presude, koji se svode na to da je prvostepeni sud na osnovu izvedenih dokaza i ocjene istih utvrdio da je tužiteljica

zasnovala radni odnos kod tuženog zaključenjem Ugovora o radu na neodređeno vrijeme dana 01.03.2010. godine na radnom mjestu „administrator“ u Odjeljenju za logistiku i dok je bila na tom radnom mjestu neposredno nadređeni joj je bio V.M., šef Sektora za logistiku i pomoćnik direktora. Odlukom o privremenom rasporedu zaposlenika broj predmeta INT-02.07/1-01875/11, broj akta 02.07/1-11/TS-01 od 23.08.2011. godine tužiteljica je privremeno raspoređena na radno mjesto „referent na protokolu“ u Službi za protokol i administraciju – Odjel za opšte i administrativne poslove tuženog na ograničen vremenski period do 31.12.2011. godine. Na tom radnom mjestu radila je do odlaska na trudničko bolovanje (zbog rizične trudnoće). Nakon porođaja (23.04.2013. godine) u devetom mjesecu životne dobi djeteta ljekari su konstatovali (januar 2014. godine) da dijete ima poteškoće u hodanju zbog „promjena“ na oba stopala, a što zahtijeva fizikalnu terapiju uz nadzor i njegu majke. Tretman fizikalne terapije započeo je u Klinici za rehabilitaciju „Miroslav dr Zotović“ u Beogradu u februaru mjesecu 2014. godine. Kako je fizikalna terapija morala se odvijati uz nadzor i njegu majke, tužiteljica je nakon isteka porodiljskog odsustva koristila godišnji odmor (23 dana) i vjerske praznike (2 dana) od 31.03.2014. godine do 08.05.2014. godine po Odluci tuženog od 07.02.2014. godine i trebalo je da se na posao vrati 09.05.2014. godine.

Međutim, iako je 06.05.2014. godine tužiteljica telefonskim putem obavijestila neposredno neodređenog S.Š. o potrebi da uzme bolovanje zbog djeteta, tužiteljici je Odlukom tuženog od 04.06.2014. godine izrečena disciplinska mjera prestanak radnog odnosa kod tuženog, jer kako je u odluci navedeno „nakon što joj je dana 08.05.2014. godine isteklo korištenje godišnjeg odmora tužiteljica se nije vratila na svoje radno mjesto, a odsustvo nije opravdala nadređenom rukovodiocu, (S.Š., rukovodilac Odjela na protokolu u Službi za protokol i administraciju), niti drugim ovlaštenim licima tuženog,“ čime je počinila teže povrede radnih obaveza iz člana 74a tačke 1., 8. i 11. Zakona o radu Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, kao i teže povrede radnih obaveza iz člana 6. tačka b) alineja 1) i 14) Pravilnika o disciplinskoj odgovornosti zaposlenih, a u vezi sa članom 74. stav 3. Zakona o radu Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, zbog čega joj je izrečena disciplinska mjera prestanak radnog odnosa.

Relevantno za ovaj predmet spora je da li je tužiteljici prestao radni odnos kod tuženog u skladu sa odredbama Zakona o radu Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, odnosno da li je njeno odsustvo s posla (od 09.05.2014. godine do 26.05.2014. godine kada je njen otac predao doznake) bio opravdan i da li je tužiteljica obavijestila poslodavca o svojoj spriječenosti da se vrati na posao i na koji način je to uradila.

U postupku je utvrđeno da je tužiteljica dana 06.05.2014. godine telefonskim putem obavijestila neposredno nadređenog rukovodioca S.Š., šefa Sektora za protokol (iskaz tužiteljice, iskaz svjedoka Ž.T., listing obavljenih telefonskih razgovora, dok je S.Š. izjavio da mu je tužiteljica tada kazala da „postoji mogućnost da uzme bolovanje“ i da „ostavlja mogućnost i da je nekog obavijestio o navedenom“). U vezi toga (način na koji je tužiteljica obavijestila poslodavca – tuženog) zakonski zastupnik i direktor tuženog A.N. je izjavio da je tačno da je S.Š. šef Sektora za protokol, te da ga „isti nije obavještavao za tužiteljicu“, niti ga je tužiteljica o tome obavijestila, ni po proteku odobrenog godišnjeg odmora, te da „niko od zaposlenika nije mogao odsustvovati s posla niti dan, a da on o tome ne bude obaviješten“ i da je da navodno tek 20.05.2014. godine „uočio“ da se tužiteljica nije pojavila na poslu, pa je pitao pomoćnika za logistiku gdje je ista, niti je, kako je izjavio, znao za Odluku od 07.02.2014. godine kojom je tužiteljici odobreno korištenje godišnjeg odmora, iako ga je, kako je u iskazu naveo, tužiteljica pozvala i zamolila da joj odobri korištenje godišnjeg odmora, te iako nije radila te godine nijedan radni dan, usmeno joj je odobrio godišnji odmor u trajanju od 23 radna dana i 2 dana za vjerske praznike, te da je tužiteljica imala obavezu samo da preda zahtjev, te da joj je Odlukom to i odobreno (iz čega nesumnjivo proizilazi da je zakonski zastupnik i direktor tuženog ipak znao za Odluku od 07.02.2014. godine).

Po toj Odluci od 07.02.2014. godine tužiteljica je koristila godišnji odmor i dva dana za vjerske praznike u periodu od 31.03.2014. godine do 08.05.2014. godine i trebalo je da se na posao vrati 09.05.2014. godine.

Međutim, dana 06.05.2014. godine tužiteljica je telefonskim putem obavijestila neposredno nadređenog S.Š., šef Sektora protokola o razlogu svoje spriječenosti da se vrati na posao (dana 09.05.2014. godine), a doznake – izvještaj o privremenoj spriječenosti za rad za tužiteljicu je dana 26.05.2014. godine predao njen otac Ž.B. portiru na portirnici tuženog. Nakon toga zaposlenik tuženog je dana 30.05.2014. godine pokušao da na radnom mjestu Ž.B. (radi na intenzivnoj njezi u JZU B.) vrati dostavljene doznake, ali on na to nije pristao i rekao mu je: „taj papir vrati direktoru“. Dana 02.06.2014. godine Ž.B. je doznake našao zakačene na ulazna vrata njegove kuće, pa je o tome obavijestio Policiju (sačinjena je službena zabilješka), kao i tužiteljicu.

U međuvremenu pokrenut je disciplinski postupak protiv tužiteljice po prijavi od 20.05.2014. godine podnesenoj od strane pomoćnika direktora za logistiku (M.V.), koja je dopunjena 29.05.2014. godine, te održana usmena rasprava 04.06.2014. godine, kojoj je prisustvovala i tužiteljica i izjavila sve što je navela u svom iskazu datom pred prvostepenim sudom kada je saslušana u

svojstvu parnične stranke i toga dana donesena je od strane tuženog odluka o prestanku radnog odnosa tužiteljici iz razloga navedenog u izreci te odluke („nakon što joj je dana 08.05.2014. godine isteklo korištenje godišnjeg odmora nije se vratila na svoje radno mjesto, a odsustvo nije opravdala nadređenom rukovodiocu, niti drugim ovlaštenim licima JP K.B.d.o.o.B.“).

Ocjenom izvedenih dokaza prvostepeni sud je utvrdio relevantno činjenično stanje, te zaključio da je za ovaj predmet spora relevantna činjenica da li je tužiteljica opravdano ili neopravdano izostala s posla, jer, ako i postoji propust tužiteljica da o odsustvu i razlozima odsustva s posla obavijesti nadležni organ, ne može biti osnov za prestanak radnog odnosa zbog neopravdanog izostajanja s posla, ako je to odsustvo bilo opravdano, a iz provedenih dokaza proizilazi da je tužiteljica počev od 09.05.2015. godine bila opravdano odsutna s posla (medicinska dokumentacija u spisu predmeta glasi na ime sina tužiteljice V.Š., iskaz tužiteljice, doznake – izvještaj o privremenoj spriječenosti za rad). O privremenoj spriječenosti za rad tužiteljica je blagovremeno obavijestila poslodavca, tako što se telefonskim putem javila šefu Sektora za protokol S.Š. kao neposredno nadređenoj osobi, a što je, u situaciji u kojoj se nalazila tužiteljica (bolest djeteta, koje mora na fizikalne terapije), adekvatno u takvoj situaciji. Činjenice da je tužiteljica razloge privremene svoje spriječenosti za rad pravdala doznakama dostavljenim naknadno (26.05.2014. godine) nije razlog za donošenje Odluke o prestanku radnog odnosa tužiteljici, propisan odredbom člana 74a stavom 8. Zakona o radu Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, kako je pravilno, po ocjeni ovog suda, zaključio prvostepeni sud, dok razloge iz stava prvog i 11. istog člana tuženi kao poslodavac nije dokazao.

Razloge prvostepenog suda ovaj sud prihvata kao potpune, pravilne i na zakonu zasnovane, pa kod utvrđenja da je radni odnos tužiteljici kod tuženog prestao na nezakonit način, to je osnovan i zahtjev tužiteljice za isplatu navedenih iznosa, na ime neisplaćenih plata, prema nalazu i mišljenju vještaka ekonomske struke Jovičić Mirka od 16.04.2015. godine, koji stranke nisu osporavale, kao i zahtjev tužiteljice da se vrati na posao, a kod osnovanog glavnog zahtjeva, osnovan je i zahtjev za naknadu troškova postupka dosuđenih u iznosu od 1.050,00 KM, koja odluka se konkretnim prigovorima tuženog i ne dovodi u pitanje.

Stoga je žalbu tuženog kao neosnovanu valjalo odbiti i pobijanu presudu prvostepenog suda potvrditi, na osnovu člana 335. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Zahtjev tužiteljice za naknadu troškova za sastav odgovora na žalbu odbijen je kao neosnovan, jer ta procesna radnja nije bila potrebna radi zaštite i ostvarenja prava tužiteljice.

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Dragana Tešić